

УНІВЕРСАЛЬНІСТЬ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВИ

П'ЯНОВА І.Ю., ШОТОВА-НІКОЛЕНКО Г.В.

Одеський державний екологічний університет, м.Одеса, Україна

Відомо, що комунікативність – це основна функція мови, яка повніше виконується як в лінгвістичному, так і в концептуально-тематичному спрямуванні, коли мотивація найбільш велика. Так, як під час використання мови домінує одна мета: отримати інформацію, спонукати до дії, виразити почуття тощо, тому сьогодні залишається актуальним принцип інноваційного, особистісно орієнтованого підходу до викладання іноземних мов, в основу якого покладений принцип комунікативності. Тепер, коли сучасна педагогіка переходить до системи організації підтримки і стимулювання самостійної пізнавальної діяльності, створення умов для творчості, із позицій особистісно орієнтованої, гуманістичної освітньої інформації з'являється незліченна різноманітність методів навчання, переосмислюються численні педагогічні поняття, вводяться у практичний обіг нові. Сьогодні доволі часто педагогічна практика, особливо практика навчання дорослих, оперує поняттям інтерактивні методи навчання. Інтерактивні технології навчання – це така організація навчального процесу, за якої неможлива не участь студента в колективному взаємодоповнюючому процесі пізнання, що базується на взаємодії всіх учасників. Студент або учень отримує можливість проявляти самостійність у навчанні, у самоаналізі навчання, у самовдосконаленні. Цей метод реалізується через різні форми – колективну, групову, індивідуальну. Колективна та групова форми вдало компенсують прогалини в знаннях слабких студентів, недостатньо сформовані навички та уміння самостійної роботи. На занятті при виконанні цієї справи створюється атмосфера зацікавленості кожного студента в роботі, відбувається стимулювання студентів до розміркування, виконання завдань без страху помилитися. При таких умовах оцінювання студентів відбувається і за кінцевим результатом, і за процесом його досягнення. Універсальність інтерактивних технологій полягає в тому, що, наряду з груповою роботою, має місце особистісно-орієнтований підхід, у вигляді диференційного підходу. Одне й теж завдання може стимулювати розвиток творчих можливостей одних студентів і гальмувати інших. Тобто, для одних студентів або учнів це завдання буде творчим, а для інших навчальним. Це залежить від здібностей студентів. Завдання інтерактивних технологій й полягає в тому, щоб усіх студентів залучити до розв'язання різноманітних творчих завдань, використовуючи

принцип комунікативності, зосередити увагу не стільки на засвоєнні мовних засобів чи розвитку навичок і вмінь, скільки на діяльність, в процесі якої застосовується мова. Інтерактивні завдання допомагають встановленню та підтримці стосунків, вчать взаємодіяти в парах, групах, командах. Активне спілкування студентів у процесі навчання завжди є цікавим і корисним, оскільки не тільки знімає заборону на спілкування, а й стимулює його, таким чином уникаючи рутинної індивідуальної діяльності та перетворюючи процес навчання на загальну захоплюючу пізнавальну діяльність. Крім того, спільна діяльність є цікавішою та емоційнішою, привчає до ініціативи.

Отже, можна стверджувати, що на відміну від традиційних методик навчання, які дають студентам основні пізнавальні навички, відірвані від життя і досвіду, інтерактивні навчальні технології не вибираються для виконання певних навчальних завдань, а самою своєю структурою визначають кінцевий результат, стимулюють процес пізнання, викликають інтерес, посилюють розумові можливості. Інноваційна освіта – це нова педагогіка, нові освітні процеси, нові технології, те, що дає можливість навчання іноземних мов орієнтуватися в нових умовах, адаптуватися до нових вимог. Саме активні методи навчання дають змогу тому, хто навчається, розкритися, як особистості. Активна розумова і практична діяльність, у навчальному процесі є важливим чинником підвищення ефективності засвоєння і практичного опанування іноземними мовами [5, с. 700 – 702]. В основі інтерактивного використання мови закладена реалізація соціальної мети, що забезпечує ефективність комунікативного процесу і передбачає вільне володіння іноземною мовою, подолання комунікативних перепон, правильний вибір мовного стилю. *Плюрилінгвальна та плюрикультурна компетенція* полягає у здатності користуватися мовами з комунікативними цілями і брати участь у міжкультурному спілкуванні, коли людина, що розглядається як соціальний агент, має різні ступені володіння кількома мовами та досвід кількох культур [2]. Ось чому викладач має володіти системою нових педагогічних знань, умінь і навичок, а саме уміннями: діагностувати цілі навчання; моделювати (у його цілях, змісті, організаційних формах, методах і засобах навчання) професійну діяльність спеціаліста; формувати у студентів необхідний рівень знань, умінь і навичок; активно використовувати комунікативні можливості комп'ютерних мереж; вільно володіти інноваційними методами, формами, а також володіти двома чи більше іноземними мовами [4].

У результаті комплексного аналізу власного педагогічного досвіду можемо констатувати, що важливим інструментом досягнення належного рівня ефективності навчання стають інтерактивні методи, які сприяють розвитку всіх

складових частин комунікативної компетенції. Крім того, усвідомлення практичного і теоретичного значення навчального матеріалу, його відповідності прагненням студентів, установлення перспективи навчання і самостійної діяльності, створення ситуацій успіху і конкуренції також є стимулами в пізнавальній діяльності. Отже, в основі мотивації навчання іноземних мов лежать усвідомлені потреби в певних знаннях, а також інтерес до них, бажання підвищити свою конкурентоспроможність на ринку праці. Саме розвиненість і досконалість інтерактивних методів і засобів інформаційних технологій створюють реальні можливості для їх використання з метою формування творчих здібностей студента, підвищують ефективність самостійної роботи студентів.

Для розвитку сучасної іншомовної освіти необхідні міжпредметна інтеграція, багаторівневий підхід до вивчення іноземних мов, варіативність, орієнтація на міжкультурний аспект володіння мовами [3]. Нові поставлені завдання вимагають змін у вимогах до рівня володіння іноземною мовою, визначення нових підходів до вибору змісту та організації матеріалу, використання адекватних форм і видів контролю [1, с. 509–511].

Література:

1. Жулкевська В. О. Лінгвістична компетенція як складова частина іншомовної професійної комунікації майбутніх фахівців // Науковий вісник ВНУ ім. Лесі Українки: Зб. наук. праць. – Луцьк: „Вежа”, 2008. – Вип. 5. – С. 508 – 511.
2. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання / Наук. ред. укр. вид. С. Ю. Ніколаєва. – К.: Ленвіт, 2003. – 273 с.
3. Коваленко О. Удосконалення системи шкільної іншомовної освіти у контексті соціально-педагогічних трансформацій освітнього простору України // Іноземні мови в навч. закладах. – 2007. – № 4. – С. 9.
4. Морзе Н. В. Дистанційна технологія як основа сучасних інформаційних технологій у навчанні // Нові технології навчання: Наук.-метод. зб. / Кол. авт. – К.: Наук. – метод. центр вищої освіти, 2001. – Вип. 30. – 254 с.
5. Ярославцева К. В. Нові методи викладання іноземних мов // Сучасні дослідження з іноземної філології: Збірник наукових праць. – Ужгород: ТЗОВ „Папірус-Ф”, 2008. – Вип.6. – С. 700 – 704 с.